

2023. április 22., szombat – Jn 6,16-21

Jézus a vízen jár. Mi előzi meg ezt az evangéliumi szakaszt? A csodálatos kenyérszaporítás. Sok ember, nagy társaság. Majd az összejövetel végén Jézus felmegy a hegyre imádkozni, s eközben a tanítványok csónakba szállnak, és elindulnak Kafarnaum felé.

Ha megfigyeljük az evangéliumi történeteket, Jézus életét, észrevehetjük, hogy a nagy csodatételek után, a tömeggel való találkozások után, Jézus elvonul egymaga, csendben imádkozni. Nemcsak az egyik oldalt éli, és nem is csak a másikat. Ki kell mozdulni, kell a társasági létforma, azonban utána szükség van a csendre, nyugalomra, ahol találkozhatunk Istennel. Kell egy hely, ahol felvesz, s egy, ahol lead. Önmagában egyik sem életképes.

Nézzük meg ezalatt a tanítványok helyzetét! Egy nagy csodatétel után, élményekkel, hittel gazdagodva, útra keltek. Ez hasonló lehet ahhoz, mint amikor mi részt veszünk egy tartalmas lelkigyakorlaton, szentmisén, közösségi találkozón. Tele vagyunk lelkesedéssel, bizalommal, tele van az Isten iránti „szeretettankunk”. Duzzadunk az elhatározásoktól, hogy mi majd megváltjuk a világot, hirdetjük az Igét. Azonban jönni fognak nehézségek, szürke hétköznapiak, ahogy a tanítványoknak is jöttek.

Besötétedik. Ott ülnek a tanítványok a csónakban és este lesz. Az orrukig sem látnak. Nem baj, még erősítik egymást, ismerik a környéket, nem tudnak eltévedni, együtt vannak. Azonban jön a második kihívás. Feltámad a szél. Még mindig van bennük egy kis remény, hogy megoldják a kialakult helyzetet, rutinos halászok lévén. Azonban ekkor megjelenik Jézus. Máté evangéliuma jól leírja, hogy megrémültek. Azt hitték kísértetet látnak. Ez már akkora próbatétel, hogy hiába indultak lelkileg feltöltődve útnak, a sok rémisztő tapasztalat előhossa bennük az emberi oldalt. Gondoljunk csak bele! Amikor ellepnek a teendőik, nyomaszt az élet, le vagyunk terhelve, és azt gondoljuk, ez már rosszabb nem lehet, akkor jön még egy kihívás. Milyen nehéz ilyenkor azt mondanunk, hogy ez nem egy kísértet, nem egy sorscsapás, hanem megpróbálom meglátni benne Isten szerető, gondoskodó arcát.

Jézus szól a tanítványoknak, hogy „Ne féljete!” Megszólal a lelkiismeretünk: lehet, hogy ebben a nehézségben valahol Jézust kéne meglátnunk, azonban túl sok fájdalom ért már minket ahhoz, hogy ezt elsősre elhiggyük. Megpróbáljuk próbára tenni Istent. – „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!” – hangzik Péter kérése Máté evangéliuma szerint. Jézus erre nem megsértődik, hogy nem hiszel nekem?! Mire tanítottalak a hegyen? Hanem nyugodtan felajánlja, hogy „Gyere!” S mivel Péternek nem volt elég erős a hite, elkezdett süllyedni.

Jézus hív minket magához a legnagyobb fájdalmak közepette is. Szeretné, ha megfognánk a kezét, Őt látnánk a sötétségben, az élet viharában, a legrémisztőbb helyzetekben. Csak rajtunk múlik, hogy ilyenkor a félelem fog el és elsüllyedünk, vagy tudjuk, hogy az Úr gondoskodó keze és szeme rajtunk van, s a legfájdalmasabb élethelyzetekben sem hagy minket magunkra.

Vargáné Kozma Enikő, Székesfehérvár